

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa A. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w N.
przeciwko (...) Towarzystwu Ubezpieczeń (...) Spółce Akcyjnej w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 maja 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 2 lipca 2020 r., sygn. akt V AGa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ta regulacja przesądza, że orzeczenie w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zapada tylko po uprzednim dokonaniu oceny istnienia przyczyn

określonych w powołanym przepisie, tylko one bowiem i ich uzasadnienie mogą być przedmiotem tzw. „przedsądu” i decydują o jego wyniku. Jednocześnie przypomnieć trzeba, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Powód we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. to jest oczywistą zasadność skargi kasacyjnej a z ostrożności, gdyby Sąd Najwyższy nie podzielił jego poglądu o istnieniu tej przesłanki, skarżący wskazał, że w sprawie występuje zagadnienie prawne: „czy w świetle zasady swobody umów, jak również brzmienia przepisu art. 65 § 1 i 2 k.c. możliwe jest takie ukształtowanie warunków formalnych wezwania do zapłaty z tytułu gwarancji, które w praktyce uniemożliwia skorzystanie ze świadczeń objętych gwarancją lub czyni to znacznie utrudnionym lub wręcz iluzorycznym” (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), oraz wskazał, że istnieje potrzeba wykładni przepisu prawnego budzącego poważne wątpliwości - nie wskazując tego przepisu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona.

Jeżeli zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona to nie może jednocześnie wstępować w niej zagadnienie prawne, które powinien

rozstrzygnąć Sąd Najwyższy. Zresztą skarżący, poza sformułowaniem zagadnienia, nie przedstawił żadnej argumentacji prawnej, z której wynikałoby, że istotnie, zagadnienie to jest nowe, dotychczas nierozstrzygnięte, a waga rozstrzygnięcia będzie tego rodzaju, że wpłynie na orzecznictwo sądów powszechnych. Sąd Najwyższy zwraca uwagę na powyższe dlatego, że tylko wówczas gdy sformułowane i wyczerpująco uzasadnione prawnie zagadnienie spełnia wymienione kryteria, może być rozważane przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z przedstawionych przyczyn, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 7 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).